

O Cümle Kapısı ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Eylül 2020

“Cümleyi nereye kuralım, sokaklar hayli eski,
Yenisi fazla evlerin odalarından geçtim, cümle
Kapıları bile yok!”(H. Ergülen)

Her düş bir sağanaktı, hafız elbet kurguların maliyetinde şiirler kundaklandı sözcükler şaşkın ve arsızdı.

Cümlenin nezdinde soluklandı kalem ve aşkın hatırına sustu dili şairin belki de şaşkın ünleme seğirten
bir imleçti şarkıların rüyası ve vedası.

Sözcükler illa ki kundaklandı ve ruhun telaffuzu ile suskun göğün örtüsü birbiri ile çelişti.

Bir redif giyindi evren.

Beytlere b/ölündü sessizlik ve kopan kopçasına yangının yeniden büyüdü alevler nihayetinde ne şiir
kaldı geride ne de kurulması gereken bir cümle.

Kurum kurumdu kumrular aşka kanat açan yüreklerinde büyüttüler sevgilerini ve yavrularını.

Karabataklar kâh havalandı kâh suya daldı.

Dalgındı gözlerim.

S/üzgündü ruhu özlemin.

Aşkın kulvarında sükün eden masumiyet ve izdiham yüklü yeryüzü derken birbirine verip veriştiren
insanlar ne de olsa sancılı bir hayal mahsulüydü kurulmamış cümleler.

Şair direndi.

Aşk diretti.

Balçığa düşen güneş yüzünü sildi sihirli yüreğiyle.

Göge tırmanan haydut kuş bir soludu ki sözcükler kanat çırpı ve kuş yürümeye başladı.

Düzende saklı düzensizlik bir o kadar başıboş imgeler ve somurttu şair soldu çiçekler solundu aşk yüklü hava derken sömürdüler sevgiyi ve şairi ne de olsa solundaki ganimet bitimsizdi ve inadına daha çok sevdi şair ve yalnızlığını içine çekti cümle cümle.

Yalnızlık.

Yalıtılmış imgeler.

Çığırkan mizacı şairin aslında devasa bir rahmet idi rehabetin ağırlığı ve içine kapandıkça direnci arttı.

İşgal eden kimse ruhunu şiirlerin hele ki şair bir ömür inzivaya çekilmişken...

Ve sükün etti cümleler illa ki kat çıkacaktı gökyüzüne ne de olsa aklını aşkla bozmuştu şair ve bozguna uğradığı hayatında bir kez daha kalktı depara.

Sözcükler yalındı.

Ruhu ise karmaşık.

Aşka kıyanlara alıştı ne de olsa aşka sırnaştı şair.

En çok da kendine muhalif bazen düşse de gardı pembeleşen bir gökyüzü hayali ile yaşıyor ve yazıyordu ve cümle kuracağı ilave dünyaların peşindeydi en çok da kendi cennetine duyduğu özlem elbet İlahi Aşkın ateşiyle mahcubiyetini geride bırakan.

Bir cümle idi aradığı şairin elbet yazacağı son ve en muhteşem cümle peşi sıra sükün edecek gözyaşı ve masanın bir ucunda kalem diğer ucunda Rabbinde duyduğu özlem...

İçlendiği her vakit en çok da hiçliğine öykünen şiirlerden alıp da gücünü ve cümleler kuruldukça hayat da devam edecekti en çok da umut ve sevmesi için sonsuz nedeni vardı şairin en çok da kendisiyle uzlaşmasına vesile sayısız ayrıntı.

Ve gök kuşağına tırmanmak için elini acele tuttu elbet seyyah yüreğinde kıpraşan beyitler ve imgeler sayesinde varlığına duacıydı aşkın ve kalemin ve yazması için sırada bekleyen cümlelerin...

O cümle kapısı ki...

Solduğu ve soluduğu kadar mutluluğu izdivacı gerçekleşti duyguların ve kalemin en çok da kayıp cümleler sokağında kendini bulmaya dair özlemi ile yazdı şair ve yazdı ve...